DUPĂ VERIFICAREA „OLIMPICILOR" ÎN URUGUAY ȘI ECUADOR

PARE LEGITIM SĂ ASPIRĂM LA CALIFICAREA PENTRU MEXIC

Se cuvine să evaluăm acum, cît mai exact posibil, care a fost fizionomia echipei olimpice în turneul întreprins în Uruguay și Ecuador. Cu ce arme a luptat împotriva celor cinci adversari, prin ce anume a frapat atenția observatorilor străini, care sînt cunoștințele ei de ordin tactic, prin ce randament și-au onorat jucătorii valoarea care i-a împins să treacă prin sitele selecției.

Precizarea unui reper...

„Capacitatea" jucătorilor sau a echipelor e o noțiune ce trebuie disociată. Se poate vorbi despre *o capacitate cvasipermanentă*, repetabilă în prezența unor anumiți parametri de pregătire și de viață, și despre *o capacitate actuală*, sesizabilă într-o anumită partidă sau într-un grup de cîteva meciuri. Ea se poate suprapune sau nu peste prima. Raporturile dintre capacitatea actuală și cea viitoare pot fi polimorfe și descori se dovedesc hazardate presupunerile pornite din convingerea că randamentul viitor al unei echipe va fi copia unei anumite capacități din trecut. Adunînd esențialul cu detaliile din „secvența sud-americană" tot ce vom spune în continuare se referă la *capacitatea actuală a echipei olimpice*, fără să vedem în cele ce urmează altceva decît niște premise pentru capacitatea ei viitoare. Aceasta este o lege mai generală a oricărei strădanii omenești, ce trebuie mereu reînnoită pentru păstrarea sau depășirea unei anumite performanțe.

Condiții de mediu

Am jucat (exceptînd partida cu Universitario de la Quito) în condiții confortabile, la intervale suficiente pentru lichidarea oboselii. Turneul n-a avut o desfășurare ordonată. Între primul și al doilea meci au trecut 14 zile, afectînd parțial putem spune, criteriul ritmicității pregătirii prin jocuri spațiate la 3—4 zile. A fost vorba de unele dificultăți organizatorice care, bineînțeles, nu revin în nici un procent delegației noastre. Trei partide s-au desfășurat în nocturnă (instalații de iluminat nici mai bune nici mai rele decît în altă parte), iar ultimul meci (cu Barcelona la Guayaquil) s-a terminat și el sub lumina reflectoarelor, deci la o temperatură plăcută jucătorului de fotbal. Cîmpurile de joc satisfăcătoare, dar sub nivelul celor europene. La ultimul meci terenul a fost denivelat, cu iarbă mare, înaltă de două palme.

Moment de antologie din viitorul album — Deleanu. Ieșeanul pasează cu călcîiul printre... picioarele lui Spencer

În prim plan, echipa

Am avut jucători cu personalitate bine conturată, dar am cîștigat toate sufragiile, mai ales ca echipă. Prin ce s-a realizat această unitate organică, solid articulată? Prin legături de ordin tactic, printr-o putere de luptă și printr-o ambiție ce contaminase aproape pe toată lumea.

Sistemul de joc practicat de echipa olimpică română ar putea fi caligrafiat în ansamblu prin *realizarea unui dispozitiv 1—4—4—2 în apărare și 1—4—3—3, 1—4—2—4 sau 1—4—1—2—3 în timpul ofensivei*. Prezența cîtorva jucători rapidiști și a antrenorului Valentin Stănescu a fost probabil decisivă pentru adoptarea ideii de joc cu retragerea extremelor în faza de apărare pe linia mijlocașilor sau fundașilor (manieră utilizată de multă vreme la echipa giulești-eană). *Năsturescu* s-a dovedit din nou extrem de dotat pentru acest rol, spre deosebire de *Moldoveanu*, care l-a jucat într-o proporție mai redusă. Echipa s-a aglomerat cu inteligență și promptitudine prin abandonarea zonelor puțin sau de loc importante pentru finalizare, șapte-opt jucători au format blocul defensiv, grupîndu-se pe spațiul din fața porții în jurul cuplului *Boc—Dumitru Nicolae*. La „intrarea" blocului au stat întotdeauna doi jucători mobili, volanți aproape cu un tactism special pentru zonele cele mai primejduite. Adversarii au fost marcați după criteriul zonal. Nimeni n-a încercat să-și urmărească „omul său" pînă-n pînzele albe, indiferent de zona în care acesta s-ar fi deplasat. Este lăudabil și concludent acest lucru, într-o perioadă cînd voga lui Herrera derutează pe cei ce nu și-au găsit încă un punct de vedere propriu. Jucînd în deplasare, cu adversari redutabili (mai presus de orice îndoială), elaborare cu alți jucători, n-a fost susținută concludent, ci avea doar un caracter întîmplător, guvernat de inspirația și dispoziția ofensivă a fundașilor. Această scăpare privează echipa de multe ocazii și ar trebui corectată în timpul cel mai scurt.

Linia de fundaș a avut în spate doi portari plini de calități, care au știut să se poarte în toate circumstanțele tactice (pe linia porții, în careul de 16 m. etc.), să dirijeze apărarea și să degajeze de predilecție cu mîna.

Punctul forte a fost... o linie

Linia mediană *Năftănăilă—Libardi* a fost cred, cel mai bun compartiment al echipei. Mai întîi ne-a dat „iluzia optică" că stăpînește întreg terenul, senzație receptată numai de la jucătorii cu raționament prompt, care apar întotdeauna acolo unde trebuie. Bine sincronizați în toate sensurile, cu înaintașii, cu fundașii, și între ei, cu egală pasiune pentru atac și pentru apărare. *Năftănăilă* avansa mai mult în cîmpul advers, intrînd pe poziții favorabile finalizării, în timp ce *Libardi* întindea în egală măsură mîna atît apărătorilor cît și înaintașilor. Flexibilă, inteligentă, inspirată și tehnică, linia mediană a introdus în echipă o veritabilă disciplină tactică, impregnîndu-i omogenitate. În ciuda alcătuirii ei din jucători de la opt cluburi. S-a comportat excelent în jocurile cu națională Uruguayului (Libardi mai ales) cu Penarol și Emelec.

Prin retragerea înaintașilor (atunci cînd se făcea) și presingul efectuat de către *Năsturescu* (cel mai mult), *Frățilă* și *Moldoveanu*, se confecționa un autentic bloc defensiv, atitudine prin care s-a rezistat în fața unor atacanți în general neiertători (Domingo, Perez, Vera, Urrusmendi, Spencer, Cortes, Morales, Delgado, Echeverria etc.).

„Românii joacă foarte iute"

Aceasta a fost replica multor specialiști după toate partidele terminate cu rezultate onorabile (victorii sau egalitate), înscrisă în subsolul cărții noastre de vizită. Maniera noastră de atac a impresionat prin viteză. Cînd am pierdut la Quito, lentoarea ne-a învins (în repriza secundă, nimeni nu mai putea sprinta). Viteza de joc a rezultat din însumarea vitezei de alergare, de execuție și de anticipare. Purtătorul balonului a fost susținut din punct de vedere tactic și psihologic de către 1—2—3 jucători care se demarcau rapid și sincronizat. Astfel de nuclee ofensive se înghebau frecvent. De aici și pînă la alcătuirea unui bloc ofensiv mai rămăsese doar un pas (rareori efectuat însă). Pe zonele părăsite temporar de extreme nu pătrundea decît sporadic altcineva (înaintași centrali, mijlocași, fundași laterali), participarea liniilor dinapoi la atac fiind mai redusă decît viceversa.

Pasele lungi au fost utilizate rar. În schimb tricolorii noștri au realizat frecvent o izbutită circulație de balon. În partidele cu Penarol și Emelec s-au realizat pe alocuri suite de 8—10 pase, determinante pentru fisurarea și dezechilibrarea apărărilor adverse. Tentativele individuale prin dribling, depășiri în viteză etc. au reușit în genere tuturor înaintașilor (*Năsturescu, Moldoveanu, Frățilă, Ionescu* și *Dumitriu* — minus unele excese). Procent de „un-doi"-uri reușite, încă nesatisfăcător; jucătorul ce retrimite pasa nu vine înapoi ca să atragă și să disloce apărătorul direct.

Prin rapiditate, prin schimbarea neașteptată a direcției acțiunilor de atac și prin unele execuții tehnice bine șlefuite, jocul echipei noastre a dobîndit un indice de spectacol sesizabil chiar și pentru sensibilitatea spectatorului sud-american. După înscrierea celui de al doilea gol cu Penarol, toată lumea era de acord că românii au realizat un episod încîntător: pase scurte, precise, date cu călcîiul, trimise printre picioarele adversarilor etc. „El Diario" de a doua zi, recunoștea acest lucru într-o exprimare ciudată, reușind să se obiectiveze doar parțial: *„România a realizat o acceptabilă imitație a fotbalului nostru (pase precise, scurte, date dintr-odată, cu multă oportunitate, demonstrînd cunoașterea artei rio-platense și a driblingului exact"!!*

Jucătorii români au privit fără complexe la toți adversarii. N-au mai plecat ochii în

COMPORTAREA JUCĂTORILOR

CONSTANTINESCU. Excepțional în primele două partide. Plasament, reflexe, prezent în careu, contribuție la jocul constructiv. Slab în partida cu Universitario

NICULESCU. Intervenții magistrale în a doua repriză cu Universitario. Temerar, maestru în blocaje. N-a greșit nici în partida cu Emelec pînă cînd a fost lovit de către înaintașul Merizalde, suferind o comoție.

SĂTMĂREANU. În general bine, în progres. Uneori își neglijează adversarul, marcîndu-l cu aproximație. Trebuie să fie mai temperat în momentul atacului de deposedare, mai calm în fața adversarilor rapizi și buni dribleri. Pozitive preocupări ofensive.

LUPESCU. Foarte bun atîta timp cît a jucat (două partide). L-am recomanda să analizeze în primele minute cum fentează de predilecție adversarul său direct. A participat cu folos la construirea atacurilor.

BOC. Remarcabil din toate punctele de vedere. Pare a fi un jucător complet. Făcînd o repriză slabă, a fost schimbat în meciul cu Universitario. L-am văzut tare afectat. Semn de pasiune și de... mare perspectivă.

DUMITRU NICOLAE. Aproape de netrecut. Peste nivelul

COMENTARII ALE TRIMISULUI NOSTRU SPECIAL

fața faimei și renumelui. Tot trăind în mijlocul ei, am început să ne obișnuim cu „lumea bună" a fotbalului mondial. Au demonstrat un simț al datoriei, muncind, ambiționîndu-se, rezistînd tuturor factorilor de iritație. Nici unul dintre fotbaliștii români n-a comis vreun act de indisciplină ieșit din comun (exceptînd faulturile banale și inerente), în timp ce doi dintre adversarii noștri au fost eliminați de pe teren: Goncalvez (Penarol) și Qerijano (Barcelona), fără să mai pomenim și alte nume care ar fi meritat aceeași soartă.

Cu mulți fotbaliști tineri și valoroși, jucînd de multă vreme împreună, cu o largă experiență internațională, echipa olimpică nu putea să aibă o altfel de comportare. Desigur, antrenorii *Bazil Marian, Valentin Stănescu* și *medicul Dumitru Tomescu* au partea lor de merit.

În apărare se joacă în general atent și sprijinul reciproc a fost o noțiune respectată. Îngrijorătoare ni se pare totuși slaba productivitate a atacanților centrali. Aici mai trebuie încercate și alte formule. Ne caracterizează (ca pe orice echipă europeană) tendința la disciplină tactică. E tocmai ceea ce lipsește îndeobște fotbalului sud-american. Cele două școli fac eforturi în direcții convergente: europenii tind spre puterea lor de improvizație, iar ceilalți caută să dobîndească capacitatea de a juca după o anumită „partitură tactică".

Verificare s-a făcut, experiență s-a cîștigat, omogenitatea s-a adîncit. Unii dintre cei 18 jucători au fost infirmați. N-au rezistat exigențelor fotbalului internațional. Trebuie noi căutări și noi verificări.

Romulus BALABAN

din campionat. Ar trebui să dobîndească mai multă mobilitate. Împreună cu Boc va alcătui, sperăm, un cuplu de renume.

FLOREA. S-a comportat satisfăcător, dar la randament oarecum egal e firesc să fie preferați cei mai tineri.

DELEANU. Din ce în ce mai convingător. Se adaptează oricărui adversar. Tehnică foarte bună. A făcut însă prea puțin uz de calitățile sale recunoscute pentru acțiunile ofensive. După patru partide bune, în ultima și-a permis să fie prea relaxat

NĂFTĂNĂILĂ a infirmat aproape toate criticile rostite la adresa lui în ultima vreme. În primul rînd a fost calm și a jucat cu dezinvoltură. Laborios, a găsit soluții în toate împrejurările, organizînd mereu pe direcții neașteptate acțiunile de atac.

LIBARDI. Talent concentrat și multilateral. Cel mai puternic contrafort pe care s-a sprijinit echipa. Știe tactică, are tehnică, e rezistent, inteligent și calm,

DRAGOMIR. A jucat puțin. Neconcludent.

SURDAN. Tehnică precară.

NĂSTURESCU. Vehement, curajos, cel mai muncitor jucător în acest turneu. Apt să îndeplinească sarcini precise.

FRĂȚILĂ. N-a fost în excelentă condiție fizică, dar a avut reușite de mare importanță pentru soarta partidelor. Jocul său a început să se subtilizeze,

DUMITRIU II. N-a dat un randament deosebit, dar reprezintă un tip de jucător ce trebuie apărat, deoarece semnifică o anumită latură a frumuseții fotbalului. Este necesar să-și mai simplifice jocul.

IONESCU. Excelent în primul meci. În continuare a satisfăcut. Încă nu e „sudat" cu Frățilă.

MOLDOVEANU. Cel mai eficace jucător al echipei (a înscris patru din cele cinci goluri). A driblat, a centrat, a șutat și s-a infiltrat cu promptitudine și vervă. A lăsat o impresie excelentă, fiind una dintre „vedetele" turneului.

GYORFI. Din punct de vedere tactic și psihologic nu are pregătirea compatibilă cu dificultățile partidelor internaționale.

Con velocidad, fuerza, elegancia, toque, practicismo envolvieron a Emelec

RUMANIA MOSTRO UN FUTBOL DE ALTA ESCUELA

Echipa olimpică a României a lăsat o bună impresie în Uruguay și Ecuador atît prin unele din rezultatele obținute, cît și prin factura jocului practicat.

Un meci mult apreciat de presă a fost și cel împotriva lui Emelec, la Guayaquil. Reproducem din ziarul local „El RAZON" titlul pe două pagini al cronicii meciului, cîștigat de fotbaliștii noștri cu 2—1: „România a arătat un fotbal de înaltă școală". În supratitlu, ziarul subliniază că echipa română a jucat cu viteză, forță și eleganță.